

Olv.: Ez 37,12-14 – Róm 8,8-11 – Jn 11,1-45
Lázár föltámasztása

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket! Nagyböjt 5. vasárnapja van. Ezt régen úgy mondták: „Feketevasárnap!” Egy olyan hatalommal kell farkasszemet néznünk, amely hatalom elnyel mindegyikünket és ez a halál. Ebben a helyzetben Jézusnak egy vigasztaló üzenete van:

A Szeretet erősebb, mint a halál!

Itt Jézus a maga szeretetéről beszél, hogy az ő szeretete mindenk fölé emel minket. Nekünk meg ezen túl az a lehetőségünk, hogy egymást emeljük. Az a lehetőségünk, hogy a szeretetünknek akkora erőt, akkora hatalmat biztosítsunk, amely elég ahhoz, hogy egymást hordozni tudjuk. *Ez az élet nagy lehetősége! Ezért születünk!*

Szentbeszéd

A szeretet parancsa!

Kedves Testvérek! Nagyon megpróbálja szívünket, a mi logikus gondolkodásunkat is keresztre feszíti ez a mai történet. A történet arról szól, - és ez a Lázár történet ezt akarja valamiképpen kifejezni számunkra, - hogy **Jézus szeretete erős és hatalmas**. A szeretet sokkal inkább a bölcsesség kategóriájába tartozik, mint az észszerűség kategóriájába. Ezen is érdemes elgondolkodni. Isten azt várja tőlünk:

„Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket.”

Ez az isteni elvárás, ez a jézusi kíváncság nem ésszerű és mégis

ez az élet lendítő ereje.

Az ember a szeretetre determinált.

Ha emberi életet akarunk élni, akkor csak szeretni lehet, különben amorális lényé válik az ember.

A halál felől értelmezzük az életünket!

Ma egy olyan kérdéssel szembesülünk, amit teljes egészében nem tud megoldani az ember. Olyan kérdés az elmúlás kérdése, a halál kérdése, amit rá kell hagyni az Istenre. Egy biztos, hogy a születés meg a halál foglalkoztatja az embert leginkább. Aki megszületett az meg fog halni. Mindannyian tudjuk, csak mintha ezzel a kérdéssel nem akarnánk foglalkozni. Sőt, ha véletlenül előjön akármilyen oknál fogva a halál kérdése, akkor szeretnénk hallatlanba venni. A halállal mintha nem is akarnánk foglalkozni. Mintha el se jönne az életünkbe a halál. Úgy gondolkodunk, úgy tervezünk, mintha ez a halál nem érkezne el. Nem biztos, hogy olyan nagy baj ez, de ugyanakkor mégsem lehet kihagyni, hogy az ember a halál felől értelmezze az életét.

Azt mondják, sokan úgy gondolkodnak, mintha nem is lenne halál, mintha nem is következne be. Ez alapvetően meghatározza az ember életét, a mindennapjait is. Ha úgy élünk mintha örökké élnénk itt a földön, ha úgy élünk, hogy abszolút nem gondoljuk végig, mit jelent az

életünkben a halál, ami elérkezik, akkor nagyon helytelen döntéseink lehetnek. Most roppant könnyű a helyzetünk. A születés az egy sajátos élmény a körülállók számára. Aki megszületik, az ebből nem tud semmit. De mi már abban a pillanatban, amikor valaki megszületik, tervezzük az ő életét. Már rá is állítanánk egy pályára. Aztán az ember nagyobb lesz és ő maga is meghozza döntéseit az életével kapcsolatosan, vagy nem hozza meg.

Az ember maradandó gyümölcsöt teremjen!

Ilyenkor tavasszal az embernek könnyű a gondolatait értelmezni és világossá tenni. Ugyanis minden kinyílik. Virágba borulnak a fák. Aztán természetszerűen az ember várja a gyümölcsöt, mert nem öncélúan nyílik ki a virág. Az a cél, hogy az a fa gyümölcsöt teremjen, aztán egyszer mi szüreteljünk, betakarítsuk a termést. Az élet természetes rendje. Miért gondoljuk mi azt, - azért mert az ember a teremtés koronája, - hogy kiszakadhatunk ebből a rendből, a természetnek ebből a rendjéből? Nem! Az ember is megszületik, aztán kiteljesedik az élete és

***Jézus ezt várja tőlünk, hogy gyümölcsöt teremjünk,
mégpedig maradandó gyümölcsöt.***

Ahogy a fa is megtermi gyümölcsét és utána elveszíti díszzeit, ugyanígy ha az ember megteremte gyümölcsét, akkor lejár az élete. Tudomásul kell venni, hogy az élet egy ilyen ív, hogy születünk és meghalunk. Nagyon nehezen tudjuk ezt értelmezni, miért kell meghalni az embernek. Ez a mai vasárnap ezt a kérdést világítja meg.

***Igenis, az ember adjon értelmet az életének,
hogy megteremje a gyümölcsöket.***

Ez jelenti a gyermekek megszületésétől kezdve a gyerekek felnevelését. Aztán az ember az Istentől kapott adottságait kibontakoztatja, ezek a talentumok, a karizmáink. Ezeket nem magunknak kapjuk, hanem tovább kell adni, mert ***ezek a gyümölcsjeink***. Aztán el kell fogadni, hogy mi is beletartozunk ebbe a nagy rendbe. A halállal ennek az időszaknak vége. Bármennyire is meggyötri az embert, bármennyire is megpróbálja az agyunkat, ezzel a kérdéssel szembesülni kell, ezzel szembe kell nézni. Helyesen kell gondolkodnunk az életről.

Azok az emberek, akik nem képesek ezt az életfilozófiát kialakítani a maguk számára, azok az esetek többségében rossz döntéseket hoznak. Az esetek nagy részében olyan megnyilatkozásaik lesznek, amik nem mások számára teremnek gyümölcsöt, hanem mások kárára lesznek, mások ellenére lesznek. Köveket rakunk egymásra, megkötözzük egymást, erre a mai példázatra gondolva. Ezek az emberek azok, akik beprogramozottak. Ahogy az a növény is, azaz élőlény is azért van, hogy gyümölcsöt hozzon, ha nem hoz gyümölcsöt, akkor kivágják. Ha nem hoz gyümölcsöt, akkor nincs értelme a létének, az életének, de ha igen, akkor volt értelme mindennek. Ugyan ez van az életünk esetében is.

Ezért igaz az, amit a Szentírásban ma hallottunk, hogy a szeretet hordoz bennünket. Ezek ***a gyümölcsök életnek*** bennünket. Egymás számára vagyunk, egymásért élünk. Ha ezt elfogadjuk, akkor ez az 50, 60, 80 év, vagy még több így telhet el, hogy egymással összetartozunk, és egymás javát szolgáljuk. Van értelme az életünknek. Nem hiába születtünk. Aztán el kell fogadni, meg kell barátkozni a gondolattal, hogy amikor letelik az ember életének az ideje, akkor meg kell halni. Ezzel a kérdéssel akár 9 évesen is lehet foglalkozni, mindenképpen 85 évesen. Ez magától értetődik. Ne törjük azon az agyunkat, hogy miért kell meghalni. Meggyötör bennünket valakinek a halála. Esetleg még mi magunk is mindig többet ígérünk magunknak az életből, mert szeretjük ezt a földet, ezt az életet, de...

Jézus szeretete a bölcsesség kategóriába tartozik.

Egy-két szempontot fűzök a mai evangéliumhoz, amik az eddigi gondolatok segítségével már közelebb kerülnek hozzánk. Azt hallottuk, hogy most határozzák el az írástudók, a főpapok, hogy Jézust meg kell ölni. Lázár föltámasztása után születik meg ez a végleges döntés, hogy nem maradhat élve. Fölforgat mindent. Jézus tudja és az apostolok is vissza akarják tartani, hogy ne menjen oda, mert ott... Egyébként is már sok ellenséges indulat várta Őt. De ***Jézus odamegy***, mert Jézus nem menekül el a tragédiák elől. Jézus nem fordít hátat valakinek akkor, amikor az szenved, hanem odamegy. Ez rendkívül fontos üzenet az élettel kapcsolatosan. Gondoljunk arra, hogy

***akik szenvednek, akiknek megpróbáltatásai vannak,
számíthatnak-e arra, hogy mi önmagunkat kockáztatva is
odamegyünk és meggyőzzük őket a felől, hogy összetartozunk?***

Különösen fontos Márta két megszólalása.

Az ***egyik***, amikor Márta találkozik Jézussal és mondja: „***Ha itt lettél volna.***” Márta teljes reménytelenségben szólítja meg Jézust. Akkor itt kiderül valami, amely arról szól, hogy

Jézus szeretete, Jézus elkötelezettsége irántunk
minden reménytelenségünkénél nagyobb.
Erre mindenképpen kell számítani.
Amikor már mindent földadtunk,
Jézusra még mindig számíthatunk.
***Ezért Jézus szeretete a bölcsesség kategóriába tartozik,
nem az észszerűség kategóriájába.***

A ***másik***, amikor azt mondja Márta: „***Már negyednapos.***” Jézus: „Vegyétek el a követ.” Az életnek egy olyan területére utal bennünket ez a kép, amivel nem szívesen találkozunk. Nem szívesen találkozunk azokkal az emberekkel, akiknek szaga van. A szegénységnek szaga van. Egy hajléktalan, amikor fölül a villamosra, akkor az emberek elhúzódnak. Egy cigány-gyerek, amikor a putriból elmegy az iskolába, akkor senki nem akar mellé ülni. Nyilvánvaló nem az a megoldás, hogy ha valaki bűdös, akkor el kell húzódnunk. Nem az a megoldás, hogy ha az a gyerek ilyen hátránnyal érkezik meg az iskolába, akkor el kell húzódnunk, hanem valami más.

Az a más azt jelenti, hogy itt nem az észszerűséggel kell foglalkozni.
Nem a mi racionális gondolkodásunk vezet el bennünket a megoldáshoz,
hanem a szívünk bölcsessége. A szeretetünk találékonysága.
Ezen nagyon komolyan el kell gondolkodnunk,
ha valóban értelmet akarunk adni az életünknek.

„Vegyétek el a követ.” „Oldjátok föl a kötelékeit.”

Jézus azt mondja: „Én vagyok az Élet!” Ez csak ebben az aspektusban érthető ez a köelvétel, ez a kötelékfeloldás, mert mi emberek egymásnak ássuk a sírt és még jó nagy követ is teszünk rá. Mindegy, hogy miért! Nyilvánvaló, nem az élet szolgálatának a jegyében. Valami más motivál bennünket, de egy biztos, amikor előítéleteket gyártunk, amikor közömbösen nézzük másnak gondját és baját, amikor csak magunkra gondolunk látván a másik megpróbáltatásait, ez tökéletes sírásás. Csak nem gondoljuk végig, hogy valójában ezt tesszük. Amikor Jézus azt mondja, hogy vegyétek le a köteleket róla, azokat a pólyákat, amikkel bepólyázták ezt a meghalt embert,

***akkor Jézus a mi kötelékeinket akarja oldani,
a mi önzésünknek a kötelékeit, azt a fajta gondolkodást akarja föloldani,
amikor az ember csak a maga érdekét nézi.***

Kedves, jó Testvérek! Ha ezekkel a kérdésekkel nem szembesülünk, akkor nincs jogunk gondolkodni az életről. Majdnem, hogy azt merném mondani, nincs jogunk örülni az életnek, élvezni az élet ajándékait, csak akkor van jogunk ehhez, ***ha sohase közömbös számunkra a másik ember helyzete***, aki esetleg bűdös, aki esetleg a mi önzésünk miatt a lehetőségeinek a nullapontján tart. Nem lehetnek ezek az emberek számunkra közömbösek. Jézus: „Én vagyok az élet.” Az élet pontosan ez, hogy elszedjük a köveket, amiket egymásra rakunk és föloldjuk a kötelékeket, amikkel egymást megkötözzük.

***„Én vagyok a feltámadás és az élet!”
Ott van az élet, ahol Jézus van.
Ott van a feltámadás, ahol ezek a gondolatok érvényre jutnak.***

Talán többen ismerik a Jedermann tragédiát. Jedermann szórakozik a barátaival, nagy vacsorán vannak és jön a halál. „El kell velem jönnöd.” Nagy zűr-zavar támad az ünnepi teremben és a cimborák, a barátok között. Jön másodszor is a halál. „El kell velem jönnöd.” Aztán jön harmadszor is és egyszer csak azt veszi észre Jedermann, hogy egyedül van. Mindenki elment. Akkor az a ládája jut eszébe, ami tele van arannyal. Ráfekszik erre az arannyal teli ládára: „Rátok mindig számíthattam az életemben. Mindent megvehettem ezekkel az aranyakkal. Jöjjetek velem.” Cinikusan válaszolnak az aranyak: „Majd az utódaikat szolgáljuk.” Jedermann: „Senki nem jön velem?” Akkor néhány fényes alak jelenik meg és ők azok, akik elkísérik. Ez az a néhány jócselekedet, amit élete során tett. *Ennyi marad, néhány jócselekedet és ezek kísérik el bennünket az Isten elé.*

Kedves Testvérek! Örüljünk annak, hogy az élet megadatott nekünk. Örüljünk annak, hogy mi megszülettünk. Mennyit beszélnek arról, hogy nem születnek meg a magyarok. Ne felejtjük el, hogy mindegyikünk meg fog halni. A mai életünknek egyedül az áldozataink adnak értelmet, mindaz az áldozat, amit egymásért hozunk, mindaz amit szétosztunk a kincseink közül, a gazdagságunkból egymásnak és ez által egymást éltetjük. Ebben az esetben nem hiába születünk.

Kívánom, hogy ezzel a megnyugtató érzéssel élhessük a mindennapjainkat, bár szorongatások közepette, mert egyszer – amitől annyira félünk, - teljes egészében egyedül maradunk.
Hiába lesz mellettünk halálos ágyunknál jó esetben az egész család, az ember egyedül megy el.
De ez nem tragédia, mert betöltöttük küldetésünket, ha betöltöttük.

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek! Az életről és a feltámadásról, ha valamilyen fogalmat akarunk szerezni, akkor Jézus szeretetéhez kell fordulnunk. Jézus szeretete nagy, Jézus szeretete erős, Jézus szeretetére mindig lehet számítani. Kérjük a kegyelmet ebben az imádságban, hogy a mi szeretetünk is ilyen legyen és akkor gyümölcsöző az életünk.

Mi Atyánk...